

La fulla que no volia caure

En un poble envoltat de boscos daurats, hi havia un **roure molt vell** que cada tardor es despallava de les seves fulles, com si es tragués un abric després d'un llarg dia.

Però aquell any, una de les fulles, petita i vermellova, **no volia caure**.

—No vull anar-me'n! —cridava la fulla, balancejant-se a la branca.

—Totes hem de caure algun dia —li responien les altres fulles, que ja volaven amb el vent com papallones cansades.

—Però jo vull veure la neu! Vull saber com és l'hivern!

El vent, que ho sentia tot, va fer un sospir llarg i suau:

—Petita fulla, si et quedes massa temps, el fred et farà mal...

Però la fulla no volia sentir raons. Volia viure més, veure més, ser diferent.

Al poble, una nena que es deia **Laia** passava cada tarda pel costat del roure. Li agradava mirar com canviaven els colors del bosc, com si algú pintés els arbres cada nit. Un dia va veure aquella fulla resistent i va pensar:

—Mira-la! Encara aguanta! És valenta, com jo quan surto sense

jaqueta.

Cada dia, Laia li deia “hola” a la fulla, com si fos una amiga. I cada dia la fulla tremolava una mica més, però s’aferrava amb força.

Fins que un matí, després d’una nit de gel, el sol va sortir lent i fred. El vent va tornar, molt suau, i va xiuxiuejar:
—Ara sí, és hora de descansar.

La fulla, cansada, però tranquil·la, es va deixar anar. Va volar fent voltes pel cel, i —com si el vent ho hagués planejat— va caure just als peus de la Laia.

Ella la va recollir amb cura i la va posar dins el seu quadern d’escola.
—Ara sí que veuràs la neu —va dir—, perquè vindràs amb mi.

I així, la fulla que no volia caure va descobrir que deixar-se portar no és perdre, sinó trobar un nou lloc on viure.